

Missió Mart

A l'Àlex li faltava un dia per arribar a Mart, estava molt il·lusionat, ja que seria la primera persona que trepitgés el planeta vermell i havia sigut el seu somni des de ben petit. Va arribar la nit i va comunicar-se amb la Terra com feia cada vespre, després va revisar que tot estigués correcte, en bon estat, i va anar-se'n a dormir molt nerviós.

L'endemà va despertar i va mirar el rellotge, eren les 9:08. En aquell precís moment va rebre la trucada del capità de l'ACA (Administració Catalana d'Aeronàutica), que va dir-li:

- Senyor Martínez el seu coet és molt proper a la superfície de Mart, ha de començar el protocol d'aterratge immediatament.
- D'acord, capità –va dir l'Àlex.

L'Àlex va asseure's a la cadira de comandaments i va començar a prendre terra. Després d'uns minuts de maniobres va aconseguir aterrar al planeta.

Ja feia dues hores que havia sortit del coet, però seguia bocabadat amb les vistes i aquella terra roja que feia anys somiava tocar. Tenia molta gana així que va decidir tornar al coet a menjar una mica, però en arribar al lloc on havia deixat el coet va descobrir que havia desaparegut. L'Àlex va començar a atabalar-se i a posar-se molt nerviós. Quan va aconseguir relaxar-se va fixar-se que hi havia unes marques a terra, com si el coet l'haguessin arrossegat a algun lloc, així que desesperat per trobar el coet va decidir seguir aquell rastre.

Després d'una hora caminant va arribar a un lloc que no podria haver-se imaginat ni en somnis: era una ciutat futurista, amb un munt de llums de colors led, cotxes voladors, trens que anaven a la velocitat de la llum, edificis gegants amb formes estrafolàries i un riu gegant d'aigües cristal·lines rodejant tot allò.

Però aquell moment va veure's interromput, ja que mentre l'Àlex observava tot allò algú va donar-li un cop que va fer que es desmaiés. L'Àlex va despertar una mica desubicat i amb un mal de cap horrorós.

- Qui ets? Què fas aquí? –va preguntar-li una veu desconeguda.
- Sóc l'Àlex, un astronauta que no sap ben bé on està. M'han robat el coet i unes marques m'han portat fins aquí i després no sé què ha passat –va dir l'Àlex espantat.
- No serà un humà, no? –va dir la veu a l'astronauta.
- Sí, i tu qui, o més ben dit, què ets? –va preguntar l'Àlex.
- Sóc un ashtar i aquí no ens agraden els humans –va respondre l'ashtar apuntant-lo amb una pistola al coll.
- Vinc en to de pau, si us plau no em mati –va dir l'astronauta entre llàgrimes—. No vull fer-vos mal, només vull recuperar el meu coet i tornar a casa meva.
- Segur –va dir amb to desafiant l'extraterrestre.
- Seguríssim –va respondre l'humà.

L'ashtar va aixecar l'Àlex i se'l va emportar a parlar amb el president. El president es va espantar una mica, era el primer humà que veia i sempre li havien dit que eren

dolents i perillosos, que només eres persones estranyes que volien quedar-se amb el planeta.

- Hola, senyor president, sóc l'Àlex Camp iestic aquí per demanar-li si us plau que em torni el meu coet per poder tornar a la Terra. Fa un any que vaig sortir de casa i trobo a faltar molt la meva família, els amics, casa meva, cuidar del meu hort... –va dir l'Àlex mig plorant.
- Què és l'hort? –el va interrompre el president.
- L'hort és un petit lloc de terra on pots plantar tomàquets, patates, carabasses...
- I què són tots aquests noms tan estranys que acabes de dir?
- Són verdures i hortalisses amb les quals els humans ens alimentem. No en teniu, a Mart? –va preguntar l'Àlex sorprès.
- No, aquí només mengem insectes i carn artificial.
- Eestic segur que si les provéssiu us encantarien, no sabeu el que us esteu perdent. A la Terra tenim una varietat al·lucinant de plats i aliments boníssims –va dir l'Àlex amb nostàlgia.
- Tinc una idea: què et sembla si a canvi de tornar-te el coet tu ens portes llavors de les verdures aquestes que ens has dit?
- Si vols podem fer això, però jo tinc una idea millor. He vist que la teva ciutat està molt més desenvolupada que qualsevol del meu planeta. Potser podries dir-los als teus millors enginyers i científics que creïn una nau ultraràpida que arribi a la terra en pocs minuts. Així podríeu menjar plats del meu planeta. –va dir l'Àlex nerviós esperant la resposta del president.
- D'acord, em sembla una bona idea, t'has guanyat que et torni el teu coet. –va dir el president emocionat per la idea.

L'Àlex va quedar-se a Mart dues setmanes acabant de crear i negociar el nou negoci i intentant ajudar als científics recordant les proves que havia fet a l'ACA amb unes naus ultrasòniques. I així va néixer INTERGALÀCTIC DELIVERY, l'aplicació que t'apropa coses de l'altra punta del sistema solar.